

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 50.

11te december 1892.

18de aarg.

En listig kat.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En julefortælling.

Første kapitel.

For en del aar siden kom jeg en juleaften reisende med jernbanen til London. Man pleier at beklage folk, som er komne over de egentlige ungdomsaar, naar de en saadan dag maa være ude paa reise iftedenfor i sit eget hjem at se sig omgiben af glade barneansigter. Men jeg for min del synes ikke, at man havde nogen grund til at beklage mig. Nu var jeg jo snart hjemme og glædede mig til at modtages af min trofaste hustrus hjertelige velkommen. Bistnot ventede ingen barneansigter paa mig; men da jeg aldrig havde havt nogen smaa, følte jeg heller ikke videre savn derved og var fuldstændig tilfreds ved tanken paa det glædestraalende ansigt, som jeg vilde mødes med af hende, som nu i et fjerdedels aarhundrede havde været min hustru.

Jeg sad netop hensunken i disse og lignende drømmerier, da jeg blev vækket op ved, at toget stansede ved stationen. Jeg havde ikke stor bagage at være bryd med; det eneste var en pakke, hvori jeg havde en julepresent til min Nelly; men den laa mig ogsaa i særlig grad paa hjerte. Jeg gik derfor hen til pakvognen for at faa den; men alle mine spørgsmaal og al min søgen bragte mig blot den sørgelige visshed: pakken var ikke der!

Uergerlig og fast bestemt paa at komme med klage over den mistede pakke, vendte jeg mig for atter at gaa min vei, men kom

i det samme til næsten at støde overende en liden pige. Ved at kaste et blik paa hende, saa jeg hende rette et par taarefyldte blaa øine saa bønfuldende paa mig, at det maatte kunne have gjort selv en Herodes blød om hjertet.

„Hvad vil du, mit barn?“ spurgte jeg og bøjede mit øre ned mod hendes lille, røde mund.

„Gibbin!“ sagde hun og lagde sin haand paa min arm.

„Hvad mener du, min lille ven?“ Det var klart, at hun ikke var et barn, som liggede. Hun var godt og varmt klædt og havde hængende om halsen en liden musse, hvori hun atter stak sine hænder, saasnart hun saa, at jeg havde lagt merke til hende.

„Er du Gibbin?“ sagde hun og betragtede mig ængstelig fra øverst til nederst, som om hun maatte finde et kjendetegn paa mig.

„Nei, det er ikke mig, min kjære lille“, sagde jeg.

„Men hvem er det da, som kan være Gibbin, hvis det ikke er dig?“ vedblev hun. „Jeg er allerede begyndt at blive søvsnig.“

Den stakkars ting var aabenbart baade meget træt og søvsnig. De øvrige reisende var allerede gaaede sin vei, og kuffen udenfor, som skulde kjøre mig, smeldte med sin søbe for at vise, at han ventede. Men jeg havde en følelse, som om jeg havde begaaet en uret mod det stakkels barn ved ikke at være den ventede Gibbin, og som om hun havde et vist krav paa mig. Jeg vidste imidlertid intet andet raad end at henvende mig til stationsmesteren.

Medens jeg gik henimod den dør, over hvilken der med store bogstaver stod skrevet: „Stationsmesterens kontor“, lagde min lille veninde atter sin haand paa min arm, som om hun vilde sige: „Hvis du ikke er Gibbin, saa er du ialfald kommen i hans sted og ordner nok alt for mig.“ Det var umuligt at modstaa den tillidsfuldhed, som laa i den maade, hvorpaa hun lagde sin haand mod min arm.

„Hr. Stationsmester“, sagde jeg, „hvorledes er den lille kommen saa ganske alene hid?“

Han tog sin lue af, men, som jeg opdagede, ikke af høflighed mod mig, men forat den lille, som allerede før en lang tid havde moret sig med dens gyldne baand, kunde saa lege med den.

„Vi troede alle, at De endelig var den længe ventede Gibbin!“

„Nei slet ikke“, svarede jeg noget grættent. „Jeg har da aldrig i mit liv hørt magen til dette.“

Forskrækket over min barske maade at tale paa, saa den lille op paa mig med et udtryk, som bragte mig til at skamme mig over mig selv.

Stationsmesteren fortalte: „Det gjør mig virkelig ondt; thi hun synes ikke at have nogen anden beskytter. Hun har nu tilbragt den halve dag i venteværelset, og hver gang der kommer et tog, kommer hun løbende og spørger efter Gibbin. Det er dog for galt at sende et barn hen paa en stor station selve juleaftenen, uden at nogen kommer og henter hende.“

„Hvad hedder hun?“ spurgte jeg sagte stationsmesteren.

„Spørg hende heller selv!“

Jeg vendte mig mod den stakkels skabning og sagde: „Hvem er du?“

„Jeg er Dsa“, svarede hun tydelig forbausset over, at jeg ikke havde rede paa en saa klar sag.

„Kosa mener hun“, berigtigede stationsmesteren. „Børn kan gjerne ikke udtale r. Jeg kan forstaa paa Dem, at De ikke selv har nogen.“

„Du har nu sagt mig dit eget navn; sig mig nu ogsaa din faders?“ spurgte jeg den lille.

Hun rystede paa hovedet, indtil hendes gule lokker tilsidst et øjeblik ganske bedækkede det lille, søde ansigt.

„Og hvad hedder mama?“

„Jeg har ingen mama“, sagde hun rolig.

„Hvor bor du da, Kosa?“ vedblev jeg.

„Hvor jeg bor!“ Heller ikke dette spørgsmaal syntes hun at kunne klare, og dog viste hendes klædedragt og fortlørlige væsen, at hun ikke kunde have manglet trosfast pleie.

„Hvad skal man gjøre med den lille, hr. Stationsmester?“

„Den person, som har at passe venteværelserne, maa tage sig af hende. Jeg skulde gjerne selv tage hende med mig, men jeg har allerede huset fuldt.“

„Nu, saa faar hun være med mig“, sagde jeg. „Jeg vil bringe hende med hjem til min kone som et lidet julebarn. Vi faar haabe, at imorgen hr. Gibbin vil vise sig.“

„Ja, og i værste fald faar fattigvæsenet tage sig af hende. Stakkels uskyldige, lille skabning!“

Med disse ord kysede han hende.

„Kjære lille Kosa“, sagde jeg, „du skal saa være med mig hjem; du trænger at saa lidt aftenmad og komme iseng.“

„Men Ota maa ogsaa med!“

„Ja, det kan du nok vide, Kosa!“ — Jeg tænkte, at Ota maatte være en dukke, som hun havde lagt efter sig i venteværelset. Men da vi kom derned, gik opsynskonen frem og tilbage med en stor bundt paa armen.

„Saa, lille frøten“, sagde hun, „nu har du allsaa endelig fundet din ven.“

Derpaa tilspøjede hun vendt mod mig: „De har ladet os vente længe, min herre. At passe den lille gut hele eftermiddagen har ikke kostet lidet arbejde.“

„Hvilken gut?“ spurgte jeg, greben af en dunkel anelse.

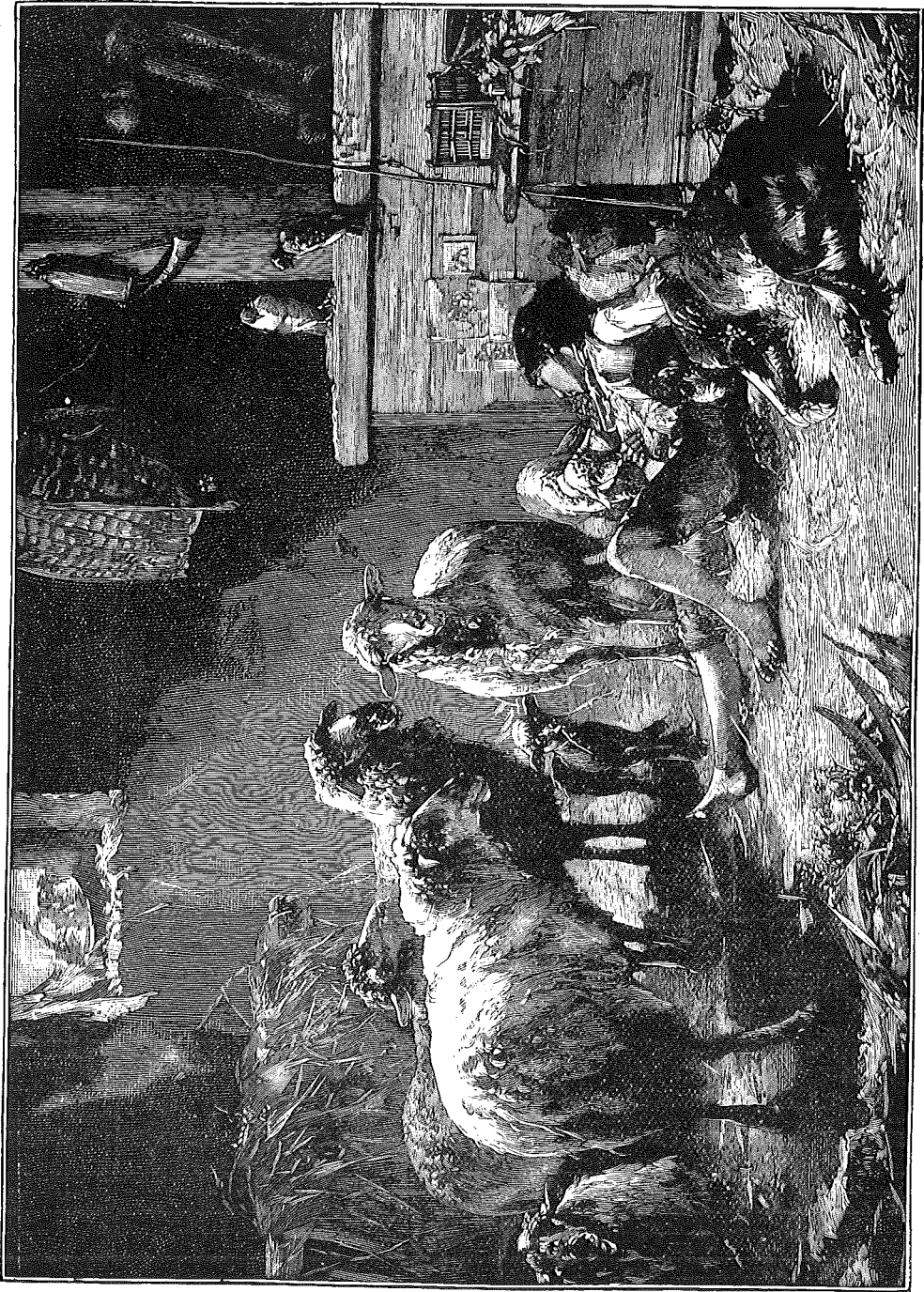
„Min lille bror, Ota“, forklarede den lille.

Blot den, som ubentet har faaet et par tvillinger, kan gjøre sig en liden forestilling om, hvorledes jeg var tilmode. Men kunde jeg gjøre andet end at tage mod gaben?

Og den lille gut strakte armene mod mig og spændte med benene som en, der

Gjæterguttens morgenbon.

Øjeterguten, i over.

vil forsøge paa at lære at svømme. Det var en alt andet end let sag for mig at tage ham i mine arme. Ubant som jeg var med at passe saadanne smaa, syntes jeg, at jeg ved den blotte berøring kunde brække istykker hans spæde, smaa lemmer.

Ligesom sin søster var Oskar et lys-haaret barn, men medens hun havde mørkeblaa øine, var hans lysebrune; han kunde give dem et saa alvorligt udtryk, som om han var optagen med løsningen af de mest vanskelige spørgsmaal, eller et helt kongeriges sorger hvilede paa ham. Af og til kunde han se munter og glad ud, men snart antog han igjen sin værdige tænkermine.

Det lyttedes mig at saa de to smaa godt og vel med mig ud i vognen, hvor jeg tog dem, en paa hvert knæ, med armene fast om dem, og snart var de begge hensunkne i drømmenes verden.

Ogsaa jeg selv sad i dybe tanker. Jeg havde ingen betyngning med hensyn til, hvorledes Kelly vilde tage imod dem. Havde hun været i mit sted, vilde hun have handlet ganske paa samme maade, det vidste jeg sikkert. Men det var dog rart at komme hjem paa den maade alligevel.

Stuepigen var stum af forbauselse, da hun saa sin herre træde ind med saa uventede gæster.

„Er det dig, Georg?“ hørte jeg i det samme min hustru glad raabe i trappen.

„Jeg ved det virkelig ikke selv, min kjære“, sagde jeg. „Du faar selv komme ned og se.“

„Ja, jeg ved nok grunden. Du vil formentlig, at jeg skal komme ned og beundre den julepresent, som du har skrevet om.“

„Nei“, sagde jeg — (jeg havde aldeles glemt pakken) — „men jeg bringer dig to andre isfeden.“

„Du snille, gode manden min. . . Men — men hvad er det for barn, du der kommer med?“

„Gibbins!“

(Sluttes.)

Næsten en spøgelseshistorie.

Julius var med sine forældre reist ud paa landet for at besøge en onkel og skulde blibe derude nogle dage i den deiligste sommertid.

„Du er vel ikke bange?“ spurgte hans tante ham den første aften. „Du kommer til at ligge alene i et værelse om natten; men dine forældre skal være i værelset ved siden af, saa du blot behøver at banke i væggen, hvis du vil dem noget.“

„Bange!“ svarede Julius kjæ. „Nei du kan være ganske sikker paa, at jeg ikke er ræd. Hvad skulde jeg ogsaa frygte for, tante? Der er vist ingen, som vil falde paa at gjøre mig noget øndt. Eller kanske der i soveværelset er en bjørn, som vil bide mig?“ spurgte han leende.

„Nogen bjørn er der vel ikke“, svarede tanten; „men er du sikker paa, at maanestinnen ikke vil bide dig; thi det vil vist komme ind i kammeret til dig inat.“

„Maanestinnen har vel ingen tænder!“ udbød fornøjet Herman, Julius's yngre bror. „Maanestinnen kan ikke bide, og jeg er heller ikke ræd. — Ikke sandt, mama, er vel jeg ræd?“

Samtalen kom nu ind paa den frygt, som saa mange mennesker kan gribes af om natten; men hvorledes ogsaa om natten saa meget kan synes anderledes end om dagen; i det svage lyskvar kan det trætte øie tro at se de forunderligste ting, og alting er saa stille, at øret lægger merke til mangelen lyd, som ellers dagens larm hindrer en i at høre. Man blev en stund siddende og tale herom; men tilsidst gik man og for at lægge sig.

Ville Herman havde været saa træt, at han allerede var sovnet, medens man sad og snakkede, og Julius var ogsaa saa træt, at han syntes, det var godt at komme iseng. Herman skulde ligge inde hos forældrene, og Julius skyndte sig ind i sit værelse og var i næste øieblik i sengen.

Det var blevet stille i sideværelserne, og Julius vilde ogsaa forsøge paa at faa sove; men det faldt ham vanskeligere end ellers her alene paa det fremmede sted end hjemme i hans vante seng. Medens han saaledes ligger og forsøger paa at faa sove, trænger en svag lyd sig frem til hans øre.

Det var, som om noget sagte puslede henad gulbet, snart ganske stille og derpaa igjen mere tydelig, hvorpaa alt igjen blev stille. Snart var det, som om larmen var i en frog, snart i en anden, snart henne ved væggene og snart inde i stuen.

„Hvad kan det vel være?“ spurgte Julius sig selv. Lydløst hævede han hovedet og saa sig omkring i værelset for om muligt at opdage noget; men maanefkinnet var saa svagt og blegt, at det var umuligt at se noget.

„Vare det ikke er en rotte!“ tænkte han; thi han likte ikke rotter. — Og dog, hvad kunde det vel være! Det kunde vel ikke komme lige op i sengen? Nei, nei, det var umuligt!

Han havde nu atter forgjæves lyttet en stund uden at høre en lyd og vilde atter lægge sit hoved ned paa puden og forsøge paa at sove. Men netop som han vilde til at sove, begyndte atter den samme lyd; dog, Julius vilde ikke nu længere lade sig forstyrre og rørte ikke paa sig.

Men et øieblik senere hører han pludselig en svag klingen og ringen; lyden var svag, men klar og tydelig, og lod sig ligeledes høre rundt om i værelset, snart horte ved væggene og i frogene og snart midt paa gulbet. Et øieblik holdt lyden op for snart efter igjen at begynde paany. Værst var det, naar de klingende, ringende toner lød lige under guttens seng, snart under hovedet, snart under benene. Han vilde saa inderlig gjerne faa sove, men var nu bleven saa vaagen, som om det skulde være midt paa dagen.

„Jeg er ikke ræd“, havde Julius sagt,

og vi vil ikke netop ligetil bestynde ham for, at han var ræd nu heller, men han følte ialfald noget, som havde temmelig stor lighed med frygt. Han følte sig rent urolig over denne gaadefulde lyd og havde en sølelse af, at noget galt kunde hænde ham; han trak hovedet saa langt ind under sengeteppet som mulig og kunde ikke lade være at ønske, at det snart maatte blive morgen, saa husets folk atter stod op. Nogle gange tænkte han paa at vække sin far i sideværelset. Og det er heller ikke godt at vide, hvad han havde gjort, hvis han ikke den foregaaende aften saa bestemt havde paa-staaet, at han ikke var ræd, og derfor følte sig skamsfuld.

Vel en time varede den klingende og ringende lyd, men holdt derpaa ganske op. En time senere var ogsaa Julius sovnet.

„Men hvad kunde det vel være?“ spørger vore læsere ligesaa meget som Julius. Denne maatte vente til næste dag, før han fik nattens gaader opklarede, og vore læsere faar ogsaa finde sig i at vente; i næste nummer skal det hele blive forklaret.

Den rette bøn bestaar ikke i ord alene, men i et troende sinds og alle sjælekræfters opstøtelse til Gud. Den udbortes tydelige bøn er en god og gavnlig øvelse, som kan holde tankerne fra verdselig adspredelse, og skundom henlede sjælens opmærksomhed paa det, der læses og bedes; men den faar først sit værd og sin velgjørende indflydelse, naar sjæl og hjerte forener sig dermed i troende andagt.—[M. de Soligny.

Læs dette!

De, som ikke har betalt „Børneblad“ for dette aar, anmodes om at gjøre det inden aarets udgang, da ellers bladets forsendelse vil blive stanset. Dette gjælder saavel enkelte abonnenter som clubs og søndagsskoler. Pengene sendes direkte til Luth. Pub. House, Decorah, Iowa.

En listig kat.

[Med Billede.]

Følgende eksempel paa en katts slubed skal være hændt hos en familie i Italien:

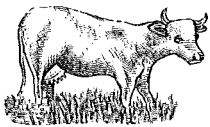
Det var lige før man skulde spise, og kokken havde allerede maden staaende færdig i kjøkkenet. Da ringer nogen paa porten, og kokken springer ud for at lukke op; men der var ingen at se. Da han kom ind igjen, forekom det ham, at nogen maatte have været og sjaalet af det ene kjødsfad; men han kunde ikke fortaaa, hvorledes det var muligt, og søgte derfor at indbilde sig, at det alligevel maatte være en fejltagelse. Næste dag gjentager imidlertid ganske det samme sig; der blev atter ringet paa porten, og medens han var ude, bliver lidt mad borte, uden at nogen tyv var at opdage. Han besluttede

derfor at undersøge sagen nøiere, og da det ogsaa den tredje dag blev ringet, gik han ikke ud, men glemmer sig i en krog af kjøkkenet, og snart efter faar han se husets kat komme springende ind af det aabentstaaende kjøkkenvindue, forsyne sig af et af fadene og derpaa atter at forsvinde. Han var imidlertid endnu i uvished, om det virkelig ogsaa kunde have været katten, som ringede paa portklokken, og beslutter næste dag at holde sig skjult i nærheden af porten for at gjøre sine iagttagelser. So ganske rigtig; der kom kattepus, stillede sig paa toben og trak med sine poter kraftig i klokkestrengen for derpaa at skynde sig afsted og hoppe ind af kjøkkenvinduet.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 48.

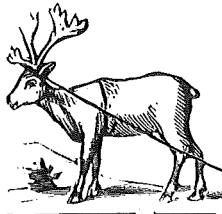
Korinth er en græsby.

Billedgaade.

B

1 **r** **e**

t

S S S S S S
S S S S S S
S S S S S S
S S S S S S
S S S S S S

D **l**

ve

D **r**

eh

este

A **ne**

me

K

a.